

Helle Thorning-Schmidts tale ved Socialdemokratiets årsmøde

Taler

Helle Thorning-Schmidt
Statsminister

Dato

21. september 2012

Sted

Aalborg

Kære kongres.

Kære socialdemokrater.

I år er vi samlet tre dage. Det giver os god tid til at komme til bunds i debatten. Og vi har meget vi skal nå. På søndag skal vi eksempelvis diskutere, hvordan Danmark skal se ud i 2032 – det er jo rart at få på plads i god tid.

Men det siger også noget om vores ukuelige optimisme, at vi allerede nu taler om, hvordan vi skal indrette Danmark om 20 år.

Jeg har deltaget i næsten 20 kongresser over tre årtier. Og de har været forskellige hver gang. Vi har diskuteret Europa, udlicitering, udlændinge, arbejdsløshed, folkeskole, efterløn og kul og koks. Vi har været kontante og direkte for sådan har vi det bedst. Uden omsvøb. Klar tale. Ingen kongres er som den forrige. Heldigvis.

Alligevel er der én ting, som har været den samme i al den tid de fleste af os kan huske. Og det er, at Anker har siddet på en af de forreste rækker. Lyttet. Nikket. Og mon ikke han også har rystet på hovedet - bare en gang i mellem.

Det er jo ikke alt, der bliver sagt på denne talerstol, som gør lige stort indtryk på en mand i sin bedste alder. Som er vokset op i 20'ernes København. Som har stået i spidsen for arbejdsmænd og kvinder. For os. Og for Danmark.

For første gang i flere generationer er Ankers stol tom. Han er hjemme i Valby. I sommer blev Anker 90 år. Dagen blev fejret på behørig vis.

Lad os give Anker en hånd der kan høres i Valby.

Jeg vil også gerne sende en hilsen til vores regeringspartnere hos Det Radikale Venstre og SF. Vi er tre forskellige partier. Vi kommer tre steder fra.

Men vores tro på Danmark og danskerne binder os sammen. Det er første gang vi danner en fælles regering. Og jeg vil gerne sige tak for vores samarbejde. Vi opnår mere sammen, end vi kan hver især. I fællesskab træffer vi de rigtige beslutninger for Danmark.

Jeg vil også gerne sende en hilsen til vores venner i Enhedslisten. Det er jeg helt sikker på, at jeg kan kalde jer.

Vi er ikke enige om alt. Vi har ingen problemer med klaphatte. Det har I. Men vi er enige om, at vi skal værne om vores velfærd. At vi skal kæmpe for, at Danmark er et land for de mange og ikke alene for de få.

Kære kongres.

Jeg holdt, hvad jeg lovede, da jeg sidste år sagde: Det bliver ikke let.

Efter valget stod vi foran en afgørende beslutning. Skulle vi samle ansvaret op eller lade det ligge.

Skulle vi sige: ”Vi fik ikke det valg, som vi gerne ville have haft og den parlamentariske situation er svær – så nej tak. Vi tør ikke.”

Svaret giver sig selv. For når det handler om at tage ansvar for Danmark, så er og bliver Socialdemokraterne et parti, der aldrig svigter. Vi ranker ryggen, smøger ærmerne op, pakker håndtasken og siger ja.

Og det gjorde vi naturligvis også efter valget.

Og fordi vi sagde ja, har Danmark i dag en regering, som sætter foden ned overfor den stigende ungdomsarbejdsløshed.

For få uger siden fremlagde jeg en ungdomspakke på 600 millioner kroner, som vil hjælpe vores unge i gang med uddannelser, som bygger bro til arbejdslivet og

som styrker voksenlærlingeordningen.

Vi vil ikke se en gentagelse af den borgerlige fallit fra 1980'erne, hvor en generation blev splittet op i dem som duede, og dem som aldrig fik mulighed for at være med.

Alle skal med.

Og fordi vi sagde ja til ansvaret, har Danmark en regering, som skaber en ny balance i udlændingepolitikken. Der er ingen tolerance overfor kriminelle med køller. De må tage deres straf. Og det kommer de også til.

Udlændingepolitikken er robust og retfærdig. 24-årsreglen består, fordi den beskytter unge mod tvangsægteskaber.

Men vi vil ikke acceptere, at børn sygner hen i asylcentre. De skal ikke være kasterbold i et større spil. Børn skal have trygge rammer, som skaber nysgerrighed og grundfæster tilliden til andre mennesker.

I onsdags indgik regeringen en bred politisk aftale, som giver asylansøgere børn deres barndom tilbage.

Og jeg vil gerne sige til alle danskere, der har rødder i andre lande. De ældre der har knoklet mange år på arbejdsmarkedet, til Javid fra Pakistan som jeg selv gik i klasse med, som blev ingeniør, til de unge der er i gang med at tage en uddannelse. Til alle, der hver eneste dag gør det de skal, for familien, børnene og for samfundet: Vi er alle en del af Danmark. Og vi har brug for hinanden.

Og sidst men ikke mindst: Fordi Socialdemokraterne sagde ja til ansvaret, har Danmark i dag en regering, som gør alt hvad vi kan for at skabe arbejdspladser.

Når vi indgår en politisk aftale, er den vigtigste bundlinje for Socialdemokraterne, om den giver færre eller flere arbejdspladser.

Med kickstarten fremrykker og igangsætter vi offentlige investeringer for næsten 18 milliarder kroner i år og næste år. Investeringer i veje, jernbaner og bygninger. Det giver arbejdspladser.

Med den mest ambitiøse energiaftale i verden skal Danmark omstilles til et samfund, hvor vi allerede om 8 år får halvdelen af vores el fra vindkraft. Det betyder arbejdspladser.

Med en omfattende aftale om at renovere almene boliger, så vinduerne bliver isoleret, så der bliver legepladser i gårdene, så dem der bor alment får bedre kvalitet i deres dagligdag. Det skaber arbejdspladser. Her og nu.

Med en kommuneaftale som betyder, at der investeres i nye kloakker, så vi ikke skal stå med oversvømmede kældre, når skyerne slipper naturens kræfter løs. Det betyder arbejdspladser.

Med en skatteaftale som giver virksomhederne en kontant skatterabat, hvis de investerer i nye maskiner. Det skaber arbejdspladser. I hele landet.

I år betyder vores socialdemokratiske prioriteringer, at der er over 10.000 arbejdspladser, der ellers ikke ville have været der.

Og næste år er det over 21.000 arbejdspladser. Det er ikke kommet af sig selv. Det er et politisk valg.

Husk at der bag hvert tal gemmer sig mennesker. En familiefar, hvis store drøm er at kunne give trygge rammer for sine børn. En ung kvinde udlært som maler, der får foden indenfor på arbejdsmarkedet.

Og der gemmer sig en erfaren jord- og betonarbejder, som har været med til at bygge Storebæltsbroen, været med på Øresundsbroen og som nu skal være med til at lægge asfalten på en ny motorvej – i Jylland naturligvis.

Det er meget simpelt. De mennesker ville have været dårligere stillet uden en socialdemokratisk ledet regering.

Nej, vi har ikke knækket kurven endnu. Men i modsætning til VK-regeringen så holder vi ikke bare vejret og venter på opsvinget. Det bliver man blå i hovedet af. Men det skaber ikke mange arbejdspladser. Vi sidder ikke stille. Vi handler.

Så sent som i går fremlagde jeg en kreditpakke. Den skruer op for varmen under små og mellemstore virksomheders lånemuligheder.

Vi skal hjælpe virksomhederne med at gøre idéer til virkelighed. Hjælpe med finansiering og støtte til investeringer. Det skaber arbejdspladser.

Ja, vi har haft travlt.

Ja, vi har gjort en forskel.

Men let har det ikke været. Og vi er mange, der er rigtig ærgerlige over, at vi ikke har fået flere med på, at vi er ved at gøre Danmark mere robust, dygtigere, mere solidarisk og grønnere.

Jeg er dybt bevidst om at I – partiets ryggrad – står på mål for regeringens beslutninger.

Det er jer, som skal svare på stort og småt, når naboen spørger, når I møder en gammel ven i Brugsen, til familiefester når de undrer sig over hvad vi mon laver på Christiansborg. Det er jer, som skal svare på kollegaernes utålmodige spørgsmål om hvornår der kommer gang i væksten. Og det er jer, som må tage ansvaret for at få enderne til at mødes i kommuner og regioner.

Jeg ved godt, at det er svært. Men jeg ved også, at I støtter op. Og gør det loyalt. Vi har i det seneste år vist, hvad vi kan. Hvad vi er gjort af. At politik også handler om at stå fast, når det er svært. Og vi har vist, hvor stærke vi er. Når vi formår at stå sammen.

Svend Auken sagde i sin sidste tale til os, at han var glad for, at han kunne dele sin politiske rejse med os – med jer. I dag ved jeg, hvad Svend mente.

Jeg vil gerne sige tak for jeres støtte og opbakning. Og I kan være helt sikre på, at jeg kommer til at trække på den igen og igen.

For de svære beslutninger er ikke forbi.

Danmark er ikke gennem krisen.

Der er ikke finurlige snuptagsløsninger, som retter op på et forsømt årti, hvor enorme formuer blev soldet op på skattelettelser, hvor feterede finansmænd

opfordrede til at stifte gæld, og hvor vi belånte mursten i stedet for at investere i mennesker.

Vi sikrer, at tilliden til dansk økonomi bliver styrket. Det medvirker til rekordlave renter, som hjælper de unge boligejere, som hjælper virksomheder og som holder hånden under 40.000 arbejdspladser.

Skridt for skridt. Dag for dag. Beslutning for beslutning kommer vi tættere på et stærkere Danmark.

Vi kommer tættere på et Danmark, som igen kan blive verdens stærkeste fællesskab.

Hvor vi ikke giver op, når det er tungt, men hvor vi vil hinanden. Så meget, at vi ikke er ligeglade med, hvordan det går andre, når sygdom eller arbejdsløshed rammer. Hvor håbløshed og modløshed altid bliver mødt af beslutsomhed og opmærksomhed.

Verdens stærkeste fællesskab er et land, hvor mennesker ikke er bange for at gå på gaden, når solen er gået ned. Det er et land, hvor naboens søn og datter har et navn og ikke bare et ansigt. Og hvor den fælles velstand også bliver vekslet til fælles velfærd.

Verdens stærkeste fællesskab, det er det vi vil som socialdemokrater.

Og vi ved om nogen, at det ikke kommer af sig selv. Det er oftest op ad bakke.

Første del af første halvleg er ved at være slut. Og ja, vi er bagud på point.

Men husk nu på: It ain't over till the fat lady sings.

Og tro mig: Det er ikke slut, før blondinen har stillet stiletterne.

Vi påtager os opgaven. Jeg stiller op. Også til øretæverne. Til den søvngængeragtige hornmusik fra de borgerlige om at vi er ræverøde. Og til kritikken fra vores venner på venstrefløj om, at vi er alt for blå.

Vi står tidligt op om morgen til den tilsyneladende tidløse og endeløse debat om

hvad Socialdemokraternes projekt er, til trods for at vi hver dag i over 140 år har knoklet for fremskridt og retfærdighed for almindelige mennesker. Hvor svært kan det være.

Og vi går i seng hver eneste aften med bevidstheden om, at vi med Poul Nyrups ord altid kan gøre det lidt bedre.

Sådan er det for mig. Sådan er det for os i denne sal og overalt i landet. Sådan var det for Socialdemokraterne i 1990'erne. Da vi skulle holde sammen på Danmark i 1970'erne og da velfærdssamfundets grundfundament skulle støbes.

Der er kun én ting som er værre for Socialdemokraterne end at have ansvaret. Og det er ikke at have det.

Vi er et parti for hele Danmark. Og derfor står vi i spidsen for en regering, som arbejder for alle danskere.

Vi er overbevist om, at det er bedst for Danmark, at det er os, som har ansvaret for de kommende år, hvor titusindvis af ufaglærte lønmodtagere skal finde nye job, fordi deres gamle bliver erstattet af ny teknologi eller forsvinder ud af landet.

Det er bedst for Danmark, at det er os, som har ansvaret for at sikre den frie og lige adgang til sundhed. Vi har ikke abstinenser efter et sundhedsvæsen, som bygger på forsikringer og hvor fanden tager de sidste.

Det er bedst for Danmark, at det er os, som står i spidsen for en grøn omstilling. En omstilling som sikrer, at den næste generation ikke skal slå op i historiebøgerne efter en bæredygtig natur, men i stedet kan hoppe på cyklen og køre en tur i skoven.

Og det er bedst for Danmark, at det er os, der har opgaven med at føre Danmark igennem krisen og sikre vores solidariske velfærdssamfund.

Det er ikke en selvfølge, at vi kan genkende os selv og det samfund vi brænder for på den anden side. For de seneste år har været hårde ved Danmark.

Lad os huske på hvordan situationen var, da vi overtog ansvaret.

Over 170.000 private arbejdspladser var forsvundet. Vi oplevede det største tab af velstand nogen generation har oplevet siden Anden Verdenskrig. Titusindvis af familier over hele landet sad pludselig i boliger, der kunne sælges med tab. Milliardoverskud på de offentlige finanser blev til milliardunderskud. Og virksomhederne kæmpede med næb og klør i en verdensøkonomi, som ubeslutsomt hopper mellem første gear og bak gear.

Det var situationen.

I lande som vi normalt sammenligner os med, har man valgt en vej, hvor man entydigt sparer sig ud af krisen. Man har valgt store nedskæringer på uddannelse. På pensionerne. På lønningerne i den offentlige sektor. På investeringer i infrastruktur.

Alle de fine tråde der væver velfærdssamfundet sammen trevles stille og roligt op.

I Danmark er vi gået en anden vej. Vi har valgt, at vi på trods af krisen vil give et løft til de dårligst stillede i vores samfund.

Vi løfter 16.000 mennesker ud af de fattigdomsydelser, som VKO indførte. Ydelser som holdt familier og børn ude af fællesskabet. Det kan mærkes. For to dage siden fik vi at vide, at antallet af familier som bliver sat på gaden fra deres lejlighed er faldet. Det er første gang i 10 år, at vi ser et rigtigt fald.

Vi skærer gennem bureaukrati og rutiner, så udsatte og misbrugte børn ikke skal lades alene. Vi sikrer en tidlig indsats, når der er mistanke om overgreb. Og vi sikrer, at det barn, som en gang er blevet krænket, aldrig bliver sendt tilbage til den person, som er mistænkt for at have krænket det. Det burde være en selvfølge. Det bliver det nu.

Vi gør en forskel for de mennesker, som har svært ved at navigere i sindets finurlige og skrøbelige labyrint. Vi har talt så længe om det. Nu sker der noget. Over 800 millioner kroner har vi sat af. Til flere psykiatriske sengepladser. Til kortere ventetider. Til forebyggelse.

Og vi giver et økonomisk skulderklap til vores pensionister. Det gælder særligt

dem som har allermindst. En kvart million ældre medborgere får et løft.

200.000 får fra næste år 4.500 kroner ekstra før skat.

Det er den måde vi holder sammen på velfærdssamfundet. Det er det jeg mener med, at vi skal føre Danmark sikkert gennem krisen med velfærden i behold. Det er ikke bare holdninger. Det er handlinger.

Sig så ikke at den socialdemokratiske vej og den borgerlige vej er den samme.

Men det er også vigtigt at sige helt klart, at forudsætningen for at vi kan handle er, at vi har en robust økonomi. At vi tør tage livtag med den. At vi har viljen til at gå helt ind i det økonomiske maskinrum og dreje på de skruer, som får skibet Danmark ind på den rette kurs.

Kun ved hele tiden at træffe de rigtige beslutninger - også de hårde - får vi for alvor gang i Danmark igen.

Derfor vil jeg gerne tale lidt om skat.

I Danmark har vi et højt skattetryk. Det kan ingen betvivle. Men vi har et højt skattetryk, fordi vi vil have kræftbehandling i verdensklasse. Fordi vi ønsker, at vores offentligt ansatte får en ordentlig løn. Fordi vores børn og unge skal gå i en skole, som er bedre end den vi selv gik i.

Men vi skal også passe på det med skatten. For i bund og grund handler det om almindelige menneskers lønindkomst. Det forstår vi socialdemokrater bedre end nogen andre.

Med finansloven for i år hævede vi skatterne. Det svarede til at en LO-familie i gennemsnit skulle betale cirka 3.400 kroner mere om året. Jeg synes ikke det er et lille beløb. Slet ikke. Men jeg ved, at det er mindre end den skatteregning Lars Løkke Rasmussen i 2010 udskrev til de samme familier på 5.600 kroner.

Med vores finanslov fik familierne mere velfærd. Med Løkkes skatteindgreb i 2010 fik familierne lov til at betale regningen for VK-regeringens fejlslagne beslutninger.

For få uger siden vedtog vi så endeligt den omdiskuterede skatterreform. Den har fået det man kan kalde en lidt hård medfart.

Det tror jeg, at skattereformer tit gør. De som fik en skattelettelse synes den er for lille. Og de som skal være med til at bidrage synes det blev for meget.

Så hvorfor egentligt lave en skatterreform? Hvorfor besværet?

Svaret er meget simpelt. Skattereformen handler om to ting: At sikre arbejdspladser og at det altid kan betale sig at arbejde.

Derfor er det en socialdemokratisk skatterreform.

Da Lars Løkke og Kristian Thulesen Dahl gennemførte en skatterreform fik bankdirektøren en skattelettelse på flere hundredetusinde kroner. Med den nye aftale får de en brøkdel af det beløb. Hvis de får en skattelettelse overhovedet.

For vi har gjort op med et forældet princip om, at de rigeste børnefamilier automatisk får en fuld børnecheck ind af brevsprækken hvert kvartal.

Betyder det noget? Ja da. Spørg bare vores finansminister Bjarne Corydon og far til fire om børnechecken bliver mindre ude på Amager?

Det er socialdemokratisk skattepolitik.

De bredeste skuldre skal bære de største byrder. Derfor betyder skatteaftalen også, at bankerne fra 1. januar bidrager mere til fællesskabet.

Det er solidarisk skattepolitik.

Men en af de ting som jeg er allermest stolt af ved skattereformen er, at den sender et klart signal om, at det aldrig må være sådan, at man sidder og spekulerer i, om det kan betale sig at arbejde.

Vi socialdemokrater kender godt regnestykket for den enlige forsørger, som sidder den sidste dag i måneden og ser på sin løncheck.

Min mor knoklede for at mine søskende og jeg havde et trygt hjem. Hun var og

er sparsommeligheden selv, og jeg tør stadig ikke fortælle hende den rigtige pris, når hun spørger mig om hvad en ny kjole har kostet.

Hun kunne ikke drømme om at ligge andre til last. Dengang havde vi ikke bil. Og hvis vi fik et lift hjem om aftenen fra venner og familie insisterede hun på, at vi blev sat af oppe på Køgevejen. Der var virkelig ingen grund til at besvære andre med at køre den sidste kilometer rundt om blokken. Jeg synes det var irriterende. Men sådan var hun og sådan er hun.

Og nej, min mor er ikke den eneste enlige forsørger som sov i stuen, så vi børn kunne få hvert vores værelse. Som altid er den første til at stå op og få alle i skole. Altid den sidste til at komme hjem efter en lang arbejdsdag med indkøbsposer i hånden. Madlavning. Endeløs tøjvask. Og alligevel have overskud til at læse lektier, til at lytte og ikke mindst til at grine.

Der er mange som hende.

Vi giver de enlige forsørgere et tredobbelt bundfradrag. I kroner og øre betyder det knap 8.000 kroner ekstra om året. Det kan mærkes. Og det er jeg stolt af.

Det er socialdemokratisk skattepolitik – så det batter!

Venstre taler meget om skat – og nej, det er vist ikke kun min de taler om.

Jeg kan forstå, at Venstre har genindført skattestoppet. Så skidt pyt med at partiet et sted mellem Rio Grande og Rio de Janeiro besluttede sig for at være en del af skattereformen. Som jo betyder, at skatter og afgifter bliver ændret de kommende år. Og ja, nogle skatter kommer også til at stige.

Præcis som det var tilfældet, da Venstres nuværende leder var statsminister og skatter og afgifter steg 137 gange.

Nuvel, i virkeligheden er det nok også bedst, at vi lader Venstre tro, at de har et skattestop.

For det har jo med, at gå galt når der sidder en Venstremand i Skatteministeriet.

Hvem var det som opfandt multimedieskatten, der ramte helt almindelige

lønmodtagere? Det var Venstre. Hvem var det som afskaffede den? Det var en socialdemokratisk ledet regering.

Hvem var det som opfandt iværksætterskatten, der særligt rammer små og mellemstore virksomheder? Det var Venstre. Hvem var det som afskaffede den? Det var en socialdemokratisk ledet regering.

Og hvem mon det var som med stor præcision, kreativitet og nidkærhed opfandt skatten på en god saftig dansk svinekotelet? Var det en Venstre-mand eller en socialdemokrat?

Svaret giver vist sig selv.

Alligevel vil jeg gerne dele en hemmelighed med jer i dag.

Jeg har stor respekt for Venstre.

Både Henning Christoffersen og Uffe Ellemann Jensen forstod før de fleste, at Danmark har mere brug for Europa end omvendt.

Anders Fogh Rasmussen var skarp og han gør Danmark ære som NATO's generalsekretær.

Og ja, jeg har også stor respekt for Lars Løkke Rasmussen.

Han er en dygtig politiker. Jeg tror på ham, når han siger, at han brænder for Danmark.

Derfor er det også så ærgerligt, at vi hører så lidt til Venstre i disse måneder. Det er faktisk svært at finde ud af, hvad partiet mener.

Men det er måske også det bedste. For Venstre altså.

Den ene dag vil de have skattelettelser for 13 milliarder. Den næste for 9 milliarder. Vel og mærke uden at komme i nærheden af at fortælle hvor finansieringen skal komme fra.

Den ene dag vil Venstre have nulvækst i den offentlige sektor. Den næste vil

man alligevel tilslutte sig regeringens målsætning om en beskeden men reel vækst.

Den ene dag vil Venstre stemme mod finansloven. Den næste vil de stemme for.

Fair nok. Selv en flok unge Venstre-løver kan fare vildt på den politiske savanne.

I virkeligheden er det også mere interessant at kigge på, hvad Venstre står for når partiet ikke lader sig rive med af den daglige trummerum på Christiansborg.

Det er mere interessant at kigge lidt på hvad der sker, når oppositionens største parti sætter sig rundt om et bord og helt uden offentlighedens skarpe blik beslutter sig for at mene noget. Ja ligefrem til at fremsætte et beslutningsforslag.

Venstre har sammen med Dansk Folkeparti foreslået, at det skal være ulovligt for lønmodtagere at starte en konflikt med en arbejdsgiver, der har en overenskomst med en anden lønmodtagerorganisation.

Det lyder jo meget uskyldigt og teknisk. Men hvis Venstres lovforslag bliver vedtaget, så siger sagkundskaben entydigt, at danske lønmodtagere intet vil kunne gøre ved at udenlandske kollegaer kommer til Danmark og arbejder på deres lokale overenskomst.

Kort sagt; Venstre og Dansk Folkeparti har fremsat et forslag i Folketinget, der betyder, at en industriarbejder her i Danmark pludselig skal kunne konkurrere med lønninger på 30 kroner i timen. Altså i Danmark.

Kan man forsørge en familie i Danmark, hvis man tjener 30 kroner i timen? Kan man lægge til side til sin alderdom, hvis man tjener 30 kroner i timen?

Svaret er et kontant og tydeligt nej. Og derfor vil Socialdemokraterne gøre alt, hvad vi kan for at sikre, at Venstre og Dansk Folkepartis forslag ikke bliver gennemført.

Socialdemokraterne er dybt optagede af at sikre lønmodtagernes rettigheder. Vi er parat til at udvikle dem. Vi lytter til vores faglige venner.

Derfor gør debatten om dagpenge også dybt indtryk på os. Mange mennesker

står i en svær situation. Vi ved, at familier kan komme i klemme. Ingen i denne sal tager let på, at vi ved årsskiftet går fra en fire årig til en to årig dagpengeperiode.

Vi stemte ikke for da et VK-ledet flertal besluttede det i sommeren 2010. Det var ikke vores løsning. Men vi er også nødt til at have respekt for vælgerne. Ved valget sidste år stemte 60 procent af danskerne på de partier, som ønskede en halvering af dagpengeperioden.

Det er fakta. Befolkningen valgte desværre ikke vores vej.

Vi stod i vores klassiske valg.

Skulle vi sige: Vi ved, at vi kan gøre en forskel for de arbejdsløse, der hver dag går forgæves i jagten på et job - men nej tak, vi tør ikke påtage os ansvaret. Fordi vi er bange for at blive kritiserede.

Igen. Valget var ikke svært. Vi tog ansvaret. Vi bygger videre på de beslutninger, som er taget. Vi går fremad og ikke bagud. Og vi tog fat med det samme.

Først sikrede vi en midlertidig forlængelse af dagpengeperioden på 6 måneder.

Derefter har vi gjort alt hvad vi kunne for at skabe flere arbejdspladser. Det eneste holdbare svar på problemet.

Og for få uger siden fremlagde vi en akutpakke, som sikrer at alle i risikogruppen får en målrettet hjælp.

Vi gør en forskel!

I hele den periode har jeg ikke hørt et eneste forslag fra Venstre om hvordan man kan give en håndsrækning til de mennesker, som er kommet i klemme. Ikke et. Det siger vist en del.

Nu er der en bunden opgave, som skal løses. Det er alle tre regeringspartier enige om. Vi tager situationen alvorligt. Vi handler.

Målet er, at alle kommer i arbejde. At afstanden mellem et gammelt job og et

nyt job ikke er længere end højest nødvendigt. Det gælder ikke alene for dem som er kommet i klemme nu, men for alle dem som er havnet i en situation, hvor lønchecken er erstattet med dagpenge eller kontanthjælp.

Derfor skal vi have en aktiv arbejdsmarkedspolitik. Vi skal have jobcentre, der faktisk formidler job. Vi skal have efteruddannelse af ledige som faktisk efteruddanner. Og vi skal have aktivering som faktisk fører til beskæftigelse.

Vi ved, hvad vi taler om. Det var Socialdemokraterne, der opfandt den aktive arbejdsmarkedspolitik. Det skal vi gøre igen.

Regeringen lægger op til en omfattende modernisering af indsatsen for de arbejdsløse.

Derfor vil beskæftigelsesministeren stå i spidsen for et eftersyn, hvor vi fordomsfrit og målrettet kigger regler, ordninger og arbejdsgange efter. Hvor vi sikrer, at vi får mest muligt for pengene.

Den arbejdsløse skal bruge mere tid på at lede efter et arbejde. Og mindre tid på at udfylde blanketter. VK's mistillid og kontrol skal erstattes af samarbejde og fair krav. Slut med at tage det samme kursus igen og igen.

Derfor foreslår vi også at bruge 500 millioner kroner ekstra på uddannelse til arbejdsløse. Penge som skal sikre, at det bliver en reel mulighed for et voksent menneske at få uddannelse undervejs i livet. Så danskerne ikke kun kan opleve et sporskifte, når de kører tog, men også når de skal bygge ovenpå deres skolegang.

Vi står vagt om det danske velfærdssamfund. Vi står vagt om et samfund, som har givet de mange muligheder som før kun var for de få.

Derfor vil jeg også gerne knytte nogle ord til en debat, som optager os.

Vi socialdemokrater ved, at der med rettigheder også følger pligter.

Vi ved, at velfærden bygger på en solidaritet mellem mennesker, som er varsomme med at trække på de fælles goder. Mennesker som gør alt hvad de kan for at leve op til deres ansvar for at kunne klare sig selv. Sådan har det altid været i arbejderbevægelsen.

Derfor siger vi klart og tydeligt fra, når vi hører om kontanthjælpsmodtagere, som ligefrem synes det er sjovt at provokere med, at de ikke vil tage et arbejde efter 10 år på kontanthjælp.

Og vi har svært ved at se det rimelige i, at forskellen mellem at være på forsørgelse og være i arbejde kan gøres op i få hundrede kroner om måneden.

Vi vil ikke udhule solidariteten ved at kigge væk, når nogen udfordrer den.

Men vi lader os heller ikke rive med, når andre konkurrerer om at råbe højest.

For sandheden er jo, at langt, langt de fleste mennesker, som får en hjælpende hånd, har brug for den. Vi må aldrig glemme, at der bag hver eneste Robert og Carina står en Søren eller en Birthe, som har brug for hjælpen.

Alle kan blive ramt af arbejdsløshed. Det ved vi da fra vores eget liv. Det er ikke en anden slags mennesker. Og det er ikke stakler. På ingen måde. Det er stærke mennesker. Men de er blevet ramt af krisen og har brug for et job. Og de skal ikke stå der alene. De har brug for et stærkt fællesskab, der griber og hjælper.

Og jeg vil ikke – vi vil ikke acceptere – at mennesker bliver talt om på en måde, så det nærmest lyder som om, at de ikke har samme rettigheder som os andre. Eller som om de ikke er ligeså meget værd.

Når de borgerlige uden at blinke siger, at de får lyst til at brække sig over, at der skulle findes fattige. Når de siger, at det er ynkeligt, at en arbejdsløs synes det er svært at skulle flytte til den anden ende af landet for at få et job. Og når de begynder at udtale sig om, hvor mange børn en kontanthjælpsmodtager gør klogt i at få, så siger vi ikke bare fra. Vi siger højt og tydeligt: Stop.

Det er for sølle. Debatten har skrabet bunden.

Vores værdier er klare og urokkelige. Hvert eneste menneske har krav på at blive mødt med respekt og ikke hån. Hvert eneste menneske har krav på at blive mødt med værdighed og ikke nedlædighed.

Jo, krisen har været hård ved Danmark, men vi vælger selv om det betyder, at vi

vil være så hårde ved hinanden, at vi til sidst ikke forstår andre end os selv og vores nærmeste.

At vi glemmer, at kæden mellem mennesker kun er så stærk som det svageste led.

I dag er det vores nabo som har brug for en stærk skulder. I morgen er det dig.

Vi socialdemokrater vil insistere på et Danmark, hvor alle er med. Hvor der er plads til alle.

Hvor alle altid får en chance til.

Det gælder ikke mindst vores børn og unge.

Den verden de møder er dramatisk under forandring. I forrige uge var jeg i Kina. Et land hvor udviklingen går så stærkt, at selv kineserne har svært ved at følge med. Et land hvor en by som Shanghai vokser med en million indbyggere - om året. Et land hvor virksomheder fra hele verden slås om markedsandele.

Jeg talte med flere danske erhvervsledere. Deres virksomheder flytter aktiviteter til Kina. Til Indien. Til Brasilien. Til Østeuropa. Det er de nødt til. For hvis ikke de er på de nye markeder, og hvis ikke de kan konkurrere, så kan de ikke skabe arbejdspladser i Danmark.

Det er ikke tilfældigt, at en iPad bliver produceret i Kina. Det er ikke tilfældigt, at de dygtigste kinesere i dag får mere i løn end de dygtigste får i Danmark.

Kloden er i bevægelse. Og hvis vi vælger at stå stille, så svigter vi vores børn og unge.

Det er dødsens alvor. I vores del af verden har vi gennem de seneste hundrede år altid været i stand til at sikre, at generationen som kom efter fik et bedre liv. Var rigere og bedre rustet med viden og kundskaber.

Sådan er det desværre ikke i dag.

Vi har set år, hvor antallet af unge, som fik en ungdomsuddannelse, faldt og ikke steg.

Vi har set, at vores børn i folkeskolen i helt afgørende fag som matematik og naturfag halser efter deres jævnaldrende i lande som Finland og Canada.

Og vi har set, at op mod hver anden ung som starter på en erhvervsfaglig uddannelse falder fra.

Kære kongres.

Det er ikke godt nok. Vi må og skal gøre det bedre.

Uddannelse er nøglen til et liv for vores unge, hvor de selv er med til at blande kortene.

Uddannelse giver dem frihed til at udfolde deres evner.

Uddannelse giver dem tryghed til at søge et nyt job.

Uddannelse giver virksomhederne muligheder for at skabe større værdi.

Uddannelse gør kort sagt Danmark rigere og stærkere.

Jeg er vokset op i en tid, hvor vi sloges for at holde Danmark ude af våbenkapløbet. Men i dag på vores kongres vil jeg gerne for alvor melde Danmark ind i kundsskabskapløbet.

Det er et kapløb, som ikke fysisk truer klodens eksistens, men som er selve forudsætningen for at vi skaber velstand nok til alle. Viden og færdigheder er vores vigtigste ressource.

Vi skal forpligte os på, at vi får den dygtigste generation nogensinde i danmarkshistorien.

Vi skal forpligte os til, at vores børn og unge bliver bedre uddannede og rustet til fremtiden end vi blev.

Vi kommer ikke sovende til det. Vi kommer ikke til det ved alene at udfærdige analyser, der viser, at den er helt gal.

Tiden er kommet til at træffe beslutninger. Særligt når det handler om vores yngste.

Derfor vil regeringen stå i spidsen for et løft af folkeskolen.

Og derfor prioriterer vi uddannelse og forskning til trods for at pengene er få.

Jeg drømmer ikke om et Danmark, hvor alle har en phd. grad i fransk og filosofi, eller hvor alle er ingeniører og økonomer.

Med al respekt.

Jeg drømmer om, at vi kan bygge et Danmark, hvor alle får så gode færdigheder med sig i skolen, at de efter 10 år som tømrer har muligheden for at læse til bygningskonstruktør.

Jeg drømmer om, at uddannelse ikke bliver noget man afslutter, men noget man holder en pause fra. For ingen lærer alt hvad de skal på en gang. Og det man lærer, skal læres igen og igen.

Jeg drømmer om, at bedre uddannelse til vores unge bliver den opgave, som vores generation løfter bedre end nogen før os.

Det stiller krav til vores erhvervsfaglige uddannelser om at sætte en stopper for det enorme frafald.

Det stiller krav til virksomhederne om at sikre praktikpladser.

Det stiller krav til de titusindvis der i dag arbejder med undervisning om fordomsfrit at opsøge nye veje i stedet for at fortsætte ned af dem, som de kender så godt.

Det stiller krav til vores unge om at følge med i timerne. For man kan ikke få en 15-årig til at øve franske verber, hvis natten er gået med at spille guitar. Jeg ved, hvad jeg taler om.

Og det stiller krav om, at vi har modet til ændre på de rutiner og rettigheder,

som har skabt så mange resultater, men som tiden nu konsekvent udfordrer.

Vejen til at få den dygtigste generation i vores historie er lang. Tiden er knap. Og rejsen for at opnå det begynder i dag her i Aalborg.

Kære kongres.

Danmark har en socialdemokratisk ledet regering.

Vi har opnået sejre, og vi har oplevet tilbageslag.

Men når røgen lægger sig. Når resultatlisten gøres op, så kan alle vi, der er samlet her i dag se tilbage på et år, hvor Danmark slog ind på en ny kurs.

Vi kan se fremad mod en tid, hvor vi igen investerer i mennesker.

Hvor nye arbejdspladser er den røde tråd i vores beslutninger.

Hvor vi insisterer på alle menneskers værdighed.

Hvor vi beslutter, at den næste generation bliver den dygtigste i vores historie.

Og hvor vi socialdemokrater fortsat tager ansvar.

Det er vejen til verdens stærkeste fællesskab.

Det er bedst for Danmark.

Kan I have en god kongres.

Kilde

Fra prof. Robert Klemmensens private samling

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Politisk tale, Socialdemokratiet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/statsminister-helle-thorning-schmidts-beretning-paa-socialdemokraternes-kongres-2012>